

hinanden. Gaardmanden havde en stor Tyr staaende i sin Stald, den var kommet løs og var kommet ud paa Vejen, og da Husmanden vidste, at Gaardmanden og hans Søn var i Marken efter Staldfoder, gik han ud for at genne Tyren ind — med det sørgelige Resultat, at Tyren blev vild og dræbte Manden. Nu skulde man jo tro, da det viste sig, at Gaardmanden havde ansvarsforsikret, at Ansvarsforsikringen maatte kunne dække en saadan Skade og yde Erstatning til den Enke, der her mistede sin Forsørger. Man kunde maaske ogsaa sige, at det vel nærmest var et Krav, man maatte rette overfor den paagældende Gaardmand, og det er meget muligt. Men Forholdet var dette, at den paagældende Gaardmand paa samme Maade som mange andre, der tegner Ulykkesforsikring, gik ud fra, at naar han foruden den pligtige Ulykkesforsikring havde tegnet en Ansvarsforsikring, saa dækkede den enhver Skade, som han og hans Folk eller eventuelt hans Kreaturer og Heste kunde forvalde paa Trediemand. Jeg synes da, at naar dette ikke er Tilfældet, er det i høj Grad paakrævet, at vi faar en Lovordning paa dette Omraade. Jeg blev anmodet om at tage mig af den Sag og henvendte mig til det paagældende Forsikringselskabs Kontor, talte med Kontorchefen derom og udviklede for ham, at det efter min Opfattelse var fuldkommen givet, at Selskabet ved Ansvarsforsikringen havde paataget sig Erstatningspligt i dette Tilfælde. Kontorchefen erkendte, at hvis Manden havde levet og var blevet Invalid, havde Selskabet Erstatningspligt, men da han var død, og da Ansvarsforsikringen ikke omfattede Erstatning for hans Forsørgerpligt, kunde der ikke ydes nogen Erstatning. Jeg synes ikke, det er rigtigt, at den Slags Forhold skal vedblive at bestaa, naar det sikkert er almindeligt, at man har en forkert Opfattelse angaaende hele dette Forhold.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at dette Lovforslag var ganske ensidigt rettet mod Smaakaarsfolk. Ja, jeg tror nu, at det ærede Medlem her anvender Ordet Smaakaarsfolk i en forkert Betydning, thi mange af disse Arbejdsgivere, som maa betale disse Erstatninger, er i dette Øjeblik langt ringere økonomisk stillet end deres Arbejdere, og hvilken af de to Parter der skal betegnes med Udtrykket Smaakaarsfolk, overlader jeg til Tingets ærede Medlemmer at afgøre. Det ærede

Medlem sagde med Hensyn til de Resultater, der vilde fremkomme af det foreliggende Lovforslag, at for Maksimumslønnen vilde der med 100 pCts Invaliditet blive givet en Erstatning paa 17 850 Kr. og for Minimumslønnen med fuld Invaliditet en Erstatning paa 5 100 Kr., og det ærede Medlem har ganske sikkert Ret i, at det paa ingen Maade er for meget, ja, man kan vel endogsaa godt sige, at det var ønskeligt, om det kunde sættes adskilligt højere. Men det er jo et meget stort Spørgsmaal, om Forholdene i Næringslivet er af den Beskaffenhed, at det er forsvarligt og rigtigt at opretholde de Udgifter, som det vilde føre med sig at bevare de højere Satser.

Saa sagde det ærede Medlem, at en Arbejder giver sit Liv som Indsats. Ja, efter det Kendskab, jeg har til den store Del af Arbejdsgiverne, som er forpligtet til at forsikre deres Arbejdere mod saadanne Ulykker og sikre dem Erstatning, er Forholdet det, at ude omkring paa Landet gaar Arbejdsgiverne selv med i Arbejdet og giver ogsaa i samme Omfang Livet som Indsats, men mange af dem har ikke en Gang Raad til at tegne en frivillig Forsikring for deres egen Person for at sikre deres efterladte en Erstatning, der svarer til den, der ydes Arbejderne.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen vedrørende Selskabernes Administration, at Ministeren, og jeg gaar ud fra ogsaa Tinget, skulde overveje Socialdemokratiets Tanke om Statens Overtagelse af disse Forsikringer. Jeg vil gerne for mit Partis Vedkommende sige, at vi vil være imod en saadan Institution; vi føler os fuldkommen overbeviste om, at det vilde blive en meget dyr Administration, der vilde blive tilvejebragt derigennem, og at det heller ikke er fornødent, men at der paa anden Maade maa kunne tilvejebringes et rimeligt Forhold.

Saa sagde det ærede Medlem i Slutningen af sin Tale, at en Haandværker med 5 Arbejdere vilde kunne spare ca. 15 Kr. om Aaret, og han forsøgte at paavise, at det ikke betød ret meget, og at man ikke kunde vente, at de Frembringelser, der blev tilvejebragt paa den paagældende Haandværkers Værksted, vilde blive væsentlig billigere og lettere tilgængelige for andre, af den Grund. Nej, det er meget rigtigt, men ud fra det Ræsonnement skulde man altsaa efter det ærede Medlems Mening aldrig behøve at foretage Indskrænkninger i ikke absolut fornødne Udgifter. Jeg tror, at det ærede Medlem, naar han kommer ud omkring i Provinsen og kommer til at beskæftige sig